

[Morten Lange.]

hvis vi virkelig skal ekspandere undervisningssektoren i radioen.

Det får mig til at tænke på en parallel, som jeg da kan more mig med at drage, siden det nu er finanslovsforslaget, vi snakker om. Radioen har hidtil fået sine udgifter dækket gennem licensen, og noget lignende skulle efter grundloven gælde for folkekirken, men dér har man ordnet det så snildeligt, at ca. et halvt hundrede millioner kroner til præstelønninger finansieres over den sædvanlige finanslov. Jeg ved ikke rigtig, om det kan holde i det lange løb. Det kan godt være, at vi skulle se på de grundlæggende love. Men under alle omstændigheder: skulle vi komme til en tilsvarende stilling mellem undervisningen og radioen ville jeg ikke synes det var særlig urimeligt.

Men dette kan naturligvis kun være nogle retningslinjer og tanker på vejen, bemærkninger til den højtærede ministers tale, og jeg skal bare tilføje én ting: afgørende for, om den positive stemning, der fra alle sider er over for uddannelsen, virkelig skal være troværdig, er, hvordan dette finanslovsforslag ser ud, når vi ser det igen engang henimod 1. april; det er højst sandsynligt, at det da er blevet barberet et eller andet sted — det hænder jo — men hvis barberingen er gået ud over den højere undervisning, over uddannelsessektoren i det hele taget, over uddannelsens nye skud og uddannelsens nødvendige skud, så har jeg kun meget begrænset tillid til al den gode vilje. Vi har et par gange i de senere år været udsat for den slags barbering, og hvis det også sker denne gang, er jeg helt sikker på, at så er troværdigheden af al den megen tillid og tro efterhånden noget begrænset.

Dupont: De ærede ordførere for venstre og det konservative folkeparti har i dag forsøgt sig i rollen som de store revsere af den højtærede undervisningsminister. Det skal han i øvrigt nok selv svare på, men når det kritiseres, at der her ved finanslovdebatten

bliver åbnet mulighed for specielt at hæfte sig ved et enkelt ministeriums anliggender, så er dog det mindste, der kunne forventes af kritikerne, at de selv kom ind på forhold, der berørte de fastlagte linjer. Det er jo ikke rigtigt — som det ærede medlem hr. Poul Hartling vil påstå — at der ikke blev talt om langtidsplanlægning, om pædagogisk og geografisk planlægning. At den højtærede undervisningsminister ikke er gået så stærkt ind på problemerne om selve strukturen, kommer jo ganske simpelt af, at det er finanslovsforslaget, der er til debat.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen gjorde et stort nummer ud af at ville medvirke til gennemførelse af et 8. skoleår. Det viser tydeligt, at det ærede medlem ikke har fulgt med i den udvikling, der er foregået. Det giver mig imidlertid anledning til at fremhæve skoleloven af 1958 med de i 1962 foretagne ændringer. Det har vist sig, at der er tale om en progressiv udnyttelse af loven — her tænker jeg først og fremmest på, at Danmarks lærere gennem læseplansudvalgets 2 betænkninger har udnyttet de foreskrevne nye undervisningsformer. Det vil sige, at de afprøvede og forsøgte nye pædagogiske tiltag gennem de sidste 20-30 år i virkeligheden er slået igennem i løbet af skolelovens første 6-7 år.

Det skal også fremhæves, at forældrene på trods af skolelovens hældning til den delte skole har udnyttet den svage mulighed, loven giver for at gennemføre det udelte princip. Det skal her siges, at skoleledere og lærere efterhånden i større tal har erkendt, at den udelte skoleform er at foretrække. På baggrund af denne udvikling, hvor nu over en tredjedel, ja, vel nærmere halvdelen af klasserne føres frem gennem 7 udelte klasser, er det værdifuldt, at der fra undervisningsministeriets side lægges et øget pres på læreruddannelsen, så at det bliver muligt at afskaffe overtid og gennem et øget skolebyggeri at gøre det muligt at arbejde med en klassekvotient, der er lavere end de 28-30 elever, som i dag nærmest er reglen, i hvert fald ved de